

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 7. júla 2022¹

Vec C-296/21

A

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Korkein hallinto-oikeus (Najvyšší správny súd, Fínsko)]

„Prejudiciálne konanie – Získavanie a vlastníctvo strelných zbraní – Prevoz deaktivovaných strelných zbraní v rámci Únie – Smernica 91/477/EHS – Vykonávacie nariadenie (EÚ) 2015/2403 – Článok 7 ods. 2 – Vzájomné uznávanie – Článok 3 ods. 1 – Overujúci subjekt určený členskými štátmi – Článok 3 ods. 3 – Overujúci subjekt, ktorý sa nenachádza na zozname overujúcich subjektov členských štátov zverejnenom Komisiou“

1. Normotvorca Únie sa smernicou 91/477/EHS², ktorá bola zmenená smernicou 2008/51/ES³, usiluje okrem iného upraviť deaktiváciu strelných zbraní.

2. Cieľom vykonávacieho nariadenia (EÚ) 2015/2403⁴ je zabezpečenie trvalej nepoužiteľnosti deaktivovaných strelných zbraní, ako to bolo stanovené v smernici 2008/51. Na tento účel uvedené nariadenie vyžaduje, aby príslušný orgán overil, či deaktivácia bola vykonaná v súlade s určitými technickými špecifikáciami (uvedenými v prílohe I k tomuto nariadeniu), a vystavil majiteľovi strelnej zbrane osvedčenie, ktoré to potvrdzuje.

3. Vnútroštátny súd má v podstate dve pochybnosti o výklade smernice 91/477 a vykonávacieho nariadenia 2015/2403:

- po prvé chce vedieť, či je súkromnoprávny subjekt založený ako spoločnosť s ručením obmedzeným oprávnený konať ako „overujúci subjekt“ a vydať osvedčenie o deaktivácii,
- po druhé sa pýta, či je uznanie osvedčení o deaktivácii zbraní vydaných v jednom členskom štáte iným členským štátom podmienené tým, že Komisia zaradila subjekt, ktorý vydal také osvedčenie, na zoznam podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403.

¹ Jazyk prednesu: španielčina.

² Smernica Rady z 18. júna 1991 o kontrole získavania a vlastníctva zbraní (Ú. v. ES L 256, 1991, s. 51; Mim. vyd. 13/011, s. 3). Táto smernica bola zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/555 z 24. marca 2021 o kontrole nadobúdania a držania zbraní (Ú. v. EÚ L 115, 2021, s. 1).

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 21. mája 2008, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 91/477/EHS o kontrole získavania a vlastníctva zbraní (Ú. v. EÚ L 179, 2008, s. 5). Pokiaľ nie je uvedené niečo iné, odkazy na smernicu 91/477 sa týkajú jej znenia zmeneného smernicou 2008/51.

⁴ Vykonávacie nariadenie Komisie z 15. decembra 2015, ktorým sa stanovujú spoločné usmernenia pre normy a techniky na deaktiváciu na zabezpečenie trvalej nepoužiteľnosti deaktivovaných strelných zbraní (Ú. v. EÚ L 333, 2015, s. 62).

I. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Smernica 91/477

4. Podľa článku 1:

„1. Na účely tejto smernice ‚strelná zbraň‘ znamená akúkoľvek prenosnú zbraň s hlavňou, v ktorej sa strela, náboj alebo projektil uvádza do pohybu okamžitým uvoľnením nahromadenej energie, alebo zbraň, ktorá je na tento účel vyrobená alebo ktorú je možné na tento účel upraviť, okrem prípadov, keď je vylúčená z jedného z dôvodov uvedených v časti III prílohy I. Strelné zbrane sú rozdelené do kategórií v časti II prílohy I.

Na účely tejto smernice sa objekt považuje za schopný úpravy na uvedenie strely, náboja alebo projektilu do pohybu okamžitým uvoľnením nahromadenej energie, ak:

- má vzhľad strelnej zbrane a
- v dôsledku jeho konštrukcie alebo materiálu, z ktorého je vyrobený, môže byť takto upravený.

1a. Na účely tejto smernice ‚súčasť‘ znamená akýkoľvek prvok alebo náhradné diely osobitne určené pre strelnú zbraň a podstatné pre jej fungovanie, vrátane hlavne, komory alebo zásobníka, uzáverov alebo valca revolvera, záveru alebo puzdra záveru a akéhokoľvek zariadenia určeného alebo upraveného na tlmenie zvuku vyvolaného výstrelom zo strelnej zbrane.

1b. Na účely tejto smernice ‚hlavná časť‘ znamená mechanizmus uzáveru, komoru a hlavňu strelnej zbrane, ktoré sú ako oddelené predmety zahrnuté do kategórie strelných zbraní, na ktoré sú alebo majú byť namontované.

...“

5. Článok 4 stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby každá strelná zbraň alebo jej súčasť uvedená na trh bola buď označená a zaregistrovaná v súlade s touto smernicou, alebo aby bola vyradená [deaktivovaná – *neoficiálny preklad*].

...“

6. Článok 14, ktorý je súčasťou kapitoly 3 s názvom „Formálne náležitosti pre pohyb zbraní v rámci spoločenstva“, stanovuje:

„Členské štáty prijímú všetky príslušné ustanovenia zakazujúce vstup na ich územie:

- strelných zbraní s výnimkou prípadov popísaných v článkoch 11 a 12 a za predpokladu splnenia podmienok v nich stanovených,

...“

7. V zmysle prílohy I:

....

III. Na účely tejto prílohy predmety, ktoré zodpovedajú definícii ‚strelnej zbrane‘, nebudú zahrnuté do tejto definície, ak:

- a) sú trvalo zbavené spôsobilosti na použitie vyradením [deaktivovaním – *neoficiálny preklad*], pričom sa zabezpečí, že všetky hlavné časti strelnej zbrane sú trvale nepoužiteľné a nemožno ich odstrániť, obnoviť ani upraviť takým spôsobom, aby túto strelnú zbraň bolo možné akýmkoľvek spôsobom reaktivovať;

...

Členské štáty prijímajú opatrenia na overenie vyradovacích opatrení uvedených v písmene a) príslušným orgánom, aby tak zabezpečili, že sa vykonanými úpravami stane strelná zbraň trvale nepoužiteľnou. V rámci tohto overovania členské štáty zabezpečia vydanie osvedčenia alebo záznamu potvrdzujúceho vyradenie [deaktivovanie – *neoficiálny preklad*] strelnej zbrane, alebo umiestnenie zreteľne viditeľného označenia na danú strelnú zbraň. Komisia vydá v súlade s postupom uvedeným v článku 13a ods. 2 smernice spoločné usmernenia pre vyradovacie normy a techniky, aby tak zabezpečila trvalú nepoužiteľnosť vyradených [deaktivovaných – *neoficiálny preklad*] strelných zbraní.

...“

2. *Vykonávacie nariadenie 2015/2403*

8. Článok 2 s názvom „Osoby a subjekty oprávnené na deaktiváciu strelných zbraní“ znie:

„Deaktiváciu strelných zbraní vykonávajú verejné alebo súkromné subjekty alebo jednotlivci na to oprávnení v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi.“

9. Článok 3 s názvom „Overovanie a osvedčovanie deaktivácie strelných zbraní“ stanovuje:

„1. Členské štáty určia príslušný orgán, ktorý overuje, či deaktivácia strelnej zbrane bol[a] vykonan[á] v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v prílohe I (ďalej len ‚overujúci subjekt‘).

2. Ak je overujúci subjekt zároveň oprávnený deaktivovať strelné zbrane, členský štát zabezpečí, aby tieto činnosti a osoby ich vykonávajúce v rámci tohto subjektu boli od seba jasne oddelené.

3. Komisia na svojej webovej stránke zverejní zoznam overujúcich subjektov určených členskými štátmi spolu s podrobnými informáciami o nich, ich značkami a kontaktnými údajmi.

4. Ak bola deaktivácia strelnej zbrane vykonaná v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v prílohe I, overujúci subjekt vystaví majiteľovi strelnej zbrane osvedčenie o deaktivácii podľa vzoru v prílohe III. Všetky informácie obsiahnuté v osvedčení o deaktivácii sa poskytnú v úradnom jazyku členského štátu, v ktorom sa vydáva osvedčenie o deaktivácii, ako aj v angličtine.

...“

10. V článku 7 s názvom „Prevod [Prevoz – *neoficiálny preklad*] deaktivovaných strelných zbraní v rámci Únie“ sa uvádza:

„1. Deaktivované strelné zbrane sa môžu prevážať do iného členského štátu pod podmienkou, že nesú spoločné jedinečné označenie a je k nim priložené osvedčenie o deaktivácii podľa tohto nariadenia.

2. Členské štáty uznajú osvedčenie o deaktivácii vydané iným členským štátom, ak osvedčenie spĺňa požiadavky stanovené v tomto nariadení. Členské štáty, ktoré zaviedli dodatočné opatrenia podľa článku 6, však môžu požadovať dôkaz o tom, že deaktivovaná strelná zbraň, ktorá má byť prevedená [prevedená – *neoficiálny preklad*] na ich územie, je v súlade s týmito doplnkovými opatreniami.“

11. Článok 8 s názvom „Oznamovacia povinnosť“ stanovuje:

„Členské štáty Komisii oznámia všetky opatrenia, ktoré prijímú v oblasti pôsobnosti tohto nariadenia...“

12. V prílohe I s názvom „Technické špecifikácie pre deaktiváciu strelných zbraní“ sú postupy deaktivácie strelných zbraní, ktoré sa majú vykonať na zabezpečenie trvalej nepoužiteľnosti strelných zbraní, vymedzené na základe troch tabuliek:

- tabuľka I uvádza rôzne druhy strelných zbraní,
- tabuľka II popisuje postupy, ktoré majú byť vykonané na zabezpečenie toho, aby každá hlavná časť strelnej zbrane bola nenávratne neschopná strelby,
- tabuľka III stanovuje osobitné postupy podľa hlavných častí pre každý druh strelnej zbrane.

13. Príloha III obsahuje „Vzor osvedčenia o deaktivácii strelnej zbrane“.

B. Fínske právo. *Ampuma-aselaki* (1/1998)⁵

14. V súlade s § 112a s názvom „Prevoz a dovoz deaktivovaných strelných zbraní do Fínska“:

„Osoba, ktorá prevezie alebo dovezie do Fínska deaktivovanú strelnú zbraň, je povinná túto strelnú zbraň do 30 dní od prevozu alebo dovozu predložiť policajnému orgánu alebo policajnému riaditeľstvu na účely kontroly.“

15. Podľa § 91:

„Ak dôjde k zániku alebo zrušeniu podnikateľského oprávnenia v odvetví zbraní alebo povolenia na osobnú držbu na súkromné použitie, polícia vydá príkaz na policajné zaistenie strelných zbraní, ich súčastí, nábojov a obzvlášť nebezpečnej munície okrem prípadu, že boli odovzdané držiteľovi riadneho povolenia.

⁵ Zákona č. 1/1998 o strelných zbraniach.

Polícia vydá príkaz na zaistenie aj v prípade, ak držiteľ nepovolených strelných zbraní alebo ich súčastí, nepovolených nábojov alebo obzvlášť nebezpečnej munície z vlastnej iniciatívy nahlási polícii určitý predmet a tento jej odovzdá. ...“

16. § 112b s názvom „Deaktivácia strelných zbraní“ v odseku 2 stanovuje:

„Vykonávacie nariadenie 2015/2403 obsahuje ustanovenia týkajúce sa osôb a subjektov oprávnených deaktivovať strelné zbrane, technických špecifikácií deaktivácie strelných zbraní, označovania, kontroly a overovania strelných zbraní, žiadostí o pomoc pri deaktivácii, dodatočných deaktiváčnych opatrení, ako aj prevozu deaktivovaných strelných zbraní v rámci Európskej únie.“

II. Skutkový stav, konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

17. A, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť zameranú na predaj zberateľských vojenských historických predmetov, kúpil v Rakúsku tri útočné pušky, ktoré boli podľa osvedčení, ktoré spoločnosť B vystavila 9. októbra 2017, deaktivované.

18. Rakúske orgány uznali spoločnosť B za overujúci subjekt v zmysle článku 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403, aj keď táto spoločnosť nie je menovite uvedená na zozname spomenutom v odseku 3 tohto článku.

19. A previezol uvedené útočné pušky 17. októbra 2017 do Fínska a 24. októbra 2017 ich spolu s príslušnými osvedčeniami o deaktivácii podľa § 112a zákona o strelných zbraniach predložil Policajnému úradu Helsinky.⁶

20. Policajný úrad Helsinky vydal 15. februára 2018 príkaz č. 2018/8575, v ktorom konštatoval, že deaktivácia predmetných útočných pušiek nespĺňa technické požiadavky uvedené v prílohe I k vykonávaciemu nariadeniu 2015/2403. Podľa jeho názoru boli postupy deaktivácie zbraní nedostatočné.⁷

21. Policajný úrad Helsinky dospel k záveru, že predmetné útočné pušky treba považovať za zbrane podliehajúce povoleniu v zmysle zákona o strelných zbraniach. Keďže A nemal žiadne povolenie na držbu uvedených zbraní, bolo nariadené ich zaistenie.

22. A podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu vo veci správneho súdnictva na Helsingin hallinto-oikeus (Správny súd Helsinky, Fínsko), pričom uviedol, že

- fínska polícia nebola oprávnená overovať deaktiváciu zbraní,
- polícia mala v súlade s článkom 7 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 uznať osvedčenie o deaktivácii vydané spoločnosťou B, teda overujúcim subjektom, ktorý určilo Rakúsko,

⁶ Na žiadosť uvedeného úradu ich opäť predložil 23. novembra 2017.

⁷ Konštatovalo sa, že deaktiváčne úkony mali tieto nedostatky: 1. nezabránili rozobratiu zbraní a záveru, 2. spúšťový mechanizmus zbraní nebol zvarom spojený s rámom zbrane a – hoci kohútik bol zvarom so spúšťacou pákou – nezabránilo sa pohybu spúšte ani odmontovaniu častí spúšťového mechanizmu zo zbraní, 3. do hlavne zbraní bolo navŕtaných len päť otvorov kalibrovej šírky namiesto šiestich otvorov požadovaných vykonávacím nariadením 2015/2403, 4. zvarové spoje boli vykonané s pomocou zvarov MIG, pri ktorých sa používa bežná oceľ, namiesto zvarov TIG s nehrdzavejúcou oceľou typu ER 316L, ako to vyžaduje uvedené vykonávacie nariadenie.

– predložené dôkazy preukazujú, že deaktivácia zbraní spĺňala technické špecifikácie uvedené v prílohe I k vykonávaciemu nariadeniu 2015/2403.

23. Tak Policajný úrad Helsinki, ako aj Poliisihallitus (Policajné riaditeľstvo, Fínsko) predložili v konaní o uvedenej žalobe pripomienky, pričom tvrdili, že predmetné zbrane nemožno považovať za deaktivované, keďže

- deaktivácia nebola vykonaná správne,
- spoločnosť B nebola orgánom v zmysle článku 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 ani nebola uvedená na zozname podľa článku 3 ods. 3 tohto nariadenia,
- v spomenutom zozname bolo uvedené len to, že Rakúsko určilo za overujúci subjekt rakúske ministerstvo vnútra.

24. A predložil repliku, ku ktorej pripojil svoju komunikáciu s rakúskym ministerstvom obrany a športu, v ktorej toto ministerstvo potvrdilo, že spoločnosť B je overujúcim subjektom určeným Rakúskom v zmysle článku 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia 2015/2403. Tiež uviedol, že Rakúsko určilo celkovo 16 overujúcich subjektov.⁸

25. Helsingin hallinto-oikeus (Správny súd Helsinki) 26. júna 2019 zamietol žalobu, ktorú podal A, pričom konštatoval, že

- spoločnosť B nebola uvedená ako rakúsky overujúci subjekt na webovej stránke Komisie. Osvedčenia o deaktivácii preto neboli v súlade s vykonávacím nariadením 2015/2403,
- dovezené zbrane nespĺňali technické špecifikácie deaktivácie uvedené vo vykonávacom nariadení 2015/2403.

26. A podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie na Korkein hallinto-oikeus (Najvyšší správny súd, Fínsko), pričom navrhol zrušiť tento rozsudok, ako aj rozhodnutie Policajného úradu Helsinki.⁹

27. Policajný úrad Helsinki a policajné riaditeľstvo vyjadrili nesúhlas s odvolaním a zdôraznili, že je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, s čím Korkein hallinto-oikeus (Najvyšší správny súd) súhlasil a položil Súdnemu dvoru tieto otázky:

„Ak ide o prevoz deaktivovaných strelných zbraní v rámci Únie a ak sa prihliada na ustanovenia smernice 91/477/EHS, ako aj na ustanovenia vykonávacieho nariadenia 2015/2403, a najmä na článok 3 ods. 1 tohto nariadenia:

- a) možno považovať overujúci subjekt potvrdený vnútroštátnym orgánom, ktorý vydal osvedčenie o deaktivácii, za subjekt v zmysle smernice 91/477 a článkov 3 a 7 vykonávacieho nariadenia 2015/2403, aj keď nie je uvedený na zozname zverejnenom Komisiou v súlade s článkom 3 ods. 3, ak viaceré orgány uvedeného členského štátu informovali osobu

⁸ Dokumenty 3 a 4 prílohy pripojenej k písomným pripomienkam, ktoré predložil A.

⁹ Na podporu svojich návrhov predložil e-mail rakúskeho ministerstva vnútra z 11. marca 2020, podľa ktorého na základe rakúskych právnych predpisov ministerstvo obrany (pokiaľ ide o zbrane považované za vojenské zbrane) a ministerstvo vnútra (pokiaľ ide o zbrane určené na civilné použitie) povolili určitým podnikateľom overovať deaktiváciu strelných zbraní.

prevážajúcu zbrane, že overujúci subjekt s právnou formou spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý vydal dané osvedčenie, má takúto právomoc podľa uvedeného nariadenia, a

- b) možno oprávnenie overujúceho subjektu určeného členským štátom na účely deaktivácie zbraní preukázať namiesto zápisu na zozname zverejnenom na webovej stránke Komisie v zmysle článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 aj iným dôkazom získaným od vnútroštátneho orgánu, v dôsledku čoho osvedčenie o deaktivácii vydané týmto overujúcim subjektom spĺňa požiadavky stanovené v uvedenom nariadení v tom zmysle, že členský štát je povinný uznať osvedčenie o deaktivácii vydané v inom členskom štáte podľa článku 7 ods. 2 tohto nariadenia?“

III. Konanie na Súdnom dvore

28. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený do kancelárie Súdneho dvora 7. mája 2021.

29. Písomné pripomienky predložili A, policajné riaditeľstvo, fínska vláda a Európska komisia, ktorí sa zúčastnili na pojednávaní konanom 18. mája 2022.

30. Rakúska vláda písomne odpovedala na otázky, ktoré jej položil Súdny dvor.

IV. Posúdenie

A. Úvod

31. Pojem „deaktivovaná zbraň“ prešiel podstatnými normatívnymi zmenami:

- pokiaľ ide o deaktiváciu strelných zbraní, v pôvodnom znení časti III prílohy I k smernici 91/477 sa nachádzal len odkaz na vnútroštátne právo,
- smernicou 2008/51 bol článok 4 smernice 91/477 zmenený tak, že členským štátom bola uložená povinnosť zabezpečiť, „aby každá strelná zbraň alebo jej súčasť uvedená na trh bola buď označená a zaregistrovaná v súlade s touto smernicou, alebo aby bola vyradená [deaktivovaná – *neoficiálny preklad*]“,
- smernicou 2008/51 bola Komisia poverená, aby vydala „spoločné usmernenia pre vyradovacie normy a techniky, aby tak zabezpečila trvalú nepoužiteľnosť vyradených [deaktivovaných – *neoficiálny preklad*] strelných zbraní“. Výsledkom bolo schválenie vykonávacieho nariadenia 2015/2403,¹⁰
- deaktivované zbrane však stále nespádali pod definíciu strelnej zbrane až do schválenia smernice (EÚ) 2017/853¹¹, ktorou boli začlenené do jej pôsobnosti.

¹⁰ Potreba dodržiavať tieto povinnosti vyplývala z medzinárodného záväzku, ktorý Únia prijala ako zmluvná strana Protokolu proti nezákonnej výrobe a obchodovaniu so strelnými zbraňami, ich súčasťami a komponentmi a strelivom doplnujúceho Dohovor OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu, ktorý bol uzavretý prostredníctvom rozhodnutia Rady 2014/164/EÚ (Ú. v. EÚ L 89, 2014, s. 7).

¹¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 17. mája 2017, ktorou sa mení smernica Rady 91/477/EHS o kontrole získavania a vlastníctva zbraní (Ú. v. EÚ L 137, 2017, s. 22).

32. Hoci smernica 2017/853 sa na túto vec *ratione temporis* neuplatní, potvrdzuje legislatívny trend spočívajúci v sprísnení záruk potrebných na zabezpečenie trvalej nepoužitelnosti deaktivovaných strelných zbraní tak, aby ich nebolo možné reaktivovať.¹²

B. Prvá prejudiciálna otázka

33. Vnútroštátny súd chce vedieť, či je v cezhraničnom kontexte tejto veci overujúci subjekt, ktorý vydal osvedčenie o deaktivácii, oprávnený vydať toto osvedčenie, hoci nie je uvedený na zozname zverejnenom Komisiou¹³ podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 a má právnu formu spoločnosti s ručením obmedzeným.

34. Predmetom prejudiciálnej otázky, ktorá sa týka formálnych aspektov pohybu deaktivovaných zbraní, sú teda dva aspekty uplatniteľnej právnej úpravy:

- v prvom rade to, či článok 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 bráni tomu, aby súkromnoprávny subjekt mohol byť overujúcim subjektom,
- v druhom rade to, či overujúce subjekty, ktoré každý členský štát určí, musia byť uvedené na zozname, ktorý musí Komisia zverejniť podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403.

1. Súkromnoprávne subjekty ako overujúce subjekty

35. Podľa článku 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 v spojení s druhým odsekom časti III prílohy I smernice 91/477 členské štáty musia určiť „príslušný orgán“, ktorý overuje, či deaktivácia strelných zbraní bola vykonaná v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v prílohe I.

36. V poslednej časti uvedeného ustanovenia sa ďalej uvádza, že „príslušný orgán“ sa označuje aj ako „overujúci subjekt“. (Obvyklá) rovnosť týchto dvoch výrazov vyvoláva určité výkladové problémy, ktorými sa hneď budem zaoberať.

37. Z pripomienok účastníkov konania vyplývajú protichodné názory na povahu overujúcich subjektov:

- fínska vláda a jej policajné orgány presadzujú striktný prístup, takže overovacie funkcie môžu vykonávať len verejné inštitúcie,
- Komisia a A zastávajú opačný názor: nič nebráni tomu, aby bola úloha overovať a osvedčovať deaktiváciu strelných zbraní zverená súkromnej spoločnosti.

¹² „Zainteresované strany, s ktorými Komisia konzultovala, vidia v reaktivácii deaktivovaných zbraní významný zdroj zbraní používaných na účely trestných činov a za prioritu považujú harmonizáciu pravidiel deaktivácie na boj proti týmto praktikám“ [bod 2.7 stanoviska Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru na tému Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení smernica Rady 91/477/EHS o kontrole získavania a vlastníctva zbraní, COM(2015) 750 final – 2015/0269 (COD)].

¹³ Vnútroštátny súd uvádza (bod 23 jeho rozhodnutia), že v čase vyhotovenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania tento zoznam nebol dostupný na webovej stránke Komisie. Generálne riaditeľstvo pre migráciu a vnútorné záležitosti (DG HOME) ho prostredníctvom kontaktného centra Europe Direct informovalo, že tento zoznam sa reviduje a aktualizovaná verzia bude dostupná koncom roka 2021.

38. Použitie slova „orgán“ v článku 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 v zásade evokuje „verejnoprávny“ charakter subjektu, ktorý plní overovaciu funkciu. Pre „orgán“ je logicky príznačné, že sa podieľa na funkciách spočívajúcich vo vládnutí, ktoré sú charakteristické pre verejnú moc.¹⁴

39. Uvedený prístup je potvrdený v odôvodnení 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403: členské štáty musia „prijat[ť] opatrenia na overenie opatrení na deaktiváciu zbraní príslušným orgánom“.

40. V tom istom zmysle – a tento raz zo systematického hľadiska – články 2 a 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 rozlišujú medzi:

- *deaktiváciou* strelných zbraní, ktorú ako faktický úkon môžu vykonávať bez rozdielu verejné aj súkromné subjekty, a
- *overovaním*, či boli zbrane správne deaktivované, čo je úloha, ktorá prináleží výlučne „príslušnému orgánu“. Pokiaľ ide o overovanie, nie sú spomenuté súkromné subjekty, čo by na rozdiel od faktických deaktiváčnych úkonov mohlo nasvedčovať tomu, že overovanie môžu vykonávať len verejné subjekty.

41. Právne predpisy prijaté neskôr ako predpisy, ktoré sa uplatnia v prejednávacom prípade, vyznievajú v rovnakom zmysle. Vykonávacím nariadením (EÚ) 2018/337¹⁵ bolo znenie článku 3 ods. 1 nariadenia 2015/2403 zmenené tak, že sa v ňom uvádza, že „členské štáty určia príslušný orgán verejnej moci na overovanie toho, či bola deaktivácia strelnej zbrane vykonaná v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v prílohe I...“.

42. Cieľom teda bolo zaviesť *verejnoprávny* systém kontroly na overovanie deaktivácie strelných zbraní a táto úloha bola zverená štátnym *orgánom*.

43. Právne predpisy Únie však nejdú tak ďaleko, že by ukladali členským štátom povinnosť vytvoriť v rámci svojich administratívnych štruktúr technické útvary schopné plniť overovaciu funkciu. Pokúsím sa vysvetliť, prečo podľa môjho názoru môžu túto úlohu zveriť subjektom (bez ohľadu na to, či sa označujú týmto názvom alebo inými synonymami),¹⁶ ktoré majú súkromnoprávnu formu, pokiaľ sa dodržia určité záruky.

44. Žiadny z referenčných predpisov Únie týkajúcich sa tejto oblasti neurčuje, ako konkrétne majú orgány verejnej moci zaručiť splnenie kritérií uvedených v prílohe I k vykonávaciemu nariadeniu 2015/2403. Je úlohou členských štátov určiť, ktoré orgány a akým spôsobom budú plniť overovaciu funkciu.

¹⁴ Pokiaľ ide o klasické rozlišovanie medzi úkonmi vykonanými *iure gestionis* a *iure imperii*, pozri rozsudok zo 7. mája 2020, Rina (C-641/18, EU:C:2020:349), ktorý sa týkal článku 1 ods. 1 nariadenia Brusel I [nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42)].

¹⁵ Vykonávacie nariadenie Komisie z 5. marca 2018, ktorým sa mení vykonávacie nariadenie (EÚ) 2015/2403, ktorým sa stanovujú spoločné usmernenia pre normy a techniky na deaktiváciu na zabezpečenie trvalej nepoužiteľnosti deaktivovaných strelných zbraní (Ú. v. EÚ L 65, 2018, s. 1). Jeho cieľom je, aby „pravidlá deaktivácie strelných zbraní stanovené vo vykonávacom nariadení (EÚ) 2015/2403... zohľadňova[li] nové pravidlá deaktivácie stanovené v smernici (EÚ) 2017/853 a... b[oli] s nimi v súlade“ (odôvodnenie 5). Na pojednávaní sa zdôraznilo, že v niektorých jazykových verziách vykonávacieho nariadenia 2018/337 pri zmene článku 3 ods. 1 k podstatnému menu „orgán“ nebolo doplnené slovné spojenie „verejnej moci“.

¹⁶ V jednotlivých jazykových verziách je použité tak slovo „inštitúcia“ (vo francúzskej verzii „organisme“, v talianskej verzii „organismo“), ako aj slovo „subjekt“ (v španielskej verzii „entidad“, v anglickej verzii „entity“, v portugalskej verzii „entidade“, v rumunskej verzii „entitatea“, v holandskej verzii „entiteit“). V nemeckej verzii je použitý výraz „Behörde“.

45. Pokiaľ v práve Únie nie je stanovené niečo iné, členské štáty stále majú právomoc autoorganizácie. Vo všeobecnosti im nič nebráni v tom, aby poverili súkromné subjekty plnením verejnoprávnych funkcií, a to aj v prípade, ak sú tieto funkcie založené na predpisoch Únie, ktoré nebránia takému povereniu.¹⁷

46. V tom istom zmysle členské štáty môžu povoliť svojim orgánom, aby určité právomoci preniesli na súkromné subjekty,¹⁸ alebo zaviesť mechanizmy spolupráce s podnikmi zo súkromného sektora, a tak ich – pod náležitým dohľadom – poveriť výkonom týchto právomocí.¹⁹

47. Podľa môjho názoru vykonávacie nariadenie 2015/2403 umožňuje použitie tie isté metódy. Jediným obmedzením organizačnej autonómie je, aby členské štáty nezašli tak ďaleko, že *vyprázdnia* model orgánu verejnej moci ako orgánu, ktorý nesie konečnú zodpovednosť za proces overovania deaktivácie strelných zbraní.

48. Inak povedané, pokiaľ ide o overujúce subjekty, uvedenú úlohu vo verejnom záujme možno zveriť súkromnej spoločnosti, ak podmienky, za ktorých dochádza k jej zvereniu, nenarúšajú verejnoprávnu schému smernice 91/477 a vykonávacieho nariadenia 2015/2403.

49. Domnievam sa teda, že súkromné subjekty môžu overovať deaktiváciu zbraní, pokiaľ konajú na základe poverenia a pod účinným dohľadom *skutočného* orgánu verejnej moci. Tento orgán má právomoc dohliadať na to, ako sa vykonala deaktivácia, ale jej vykonanie môže preniesť na súkromné subjekty.

50. Rakúska vláda v odpovedi na otázky Súdneho dvora z 22. apríla 2022 uviedla, že vnútroštátne právne predpisy umožňujú, aby ministerstvo vnútra a ministerstvo obrany udelili určitým podnikateľom oprávnenie overovať, či boli zbrane deaktivované. Toto overovanie znamená, že súkromná osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie, na základe poverenia pod dohľadom uvedených ministerstiev vykonáva úlohu, ktorá prináleží verejnej moci.²⁰

51. Tak fínske orgány, ako aj Komisia na pojednávaní zaujali kritický postoj k rakúskemu modelu, pričom poukázali na počet uznaných súkromných overujúcich subjektov (16),²¹ ako aj na to, že ich údaje sa nenachádzajú na zozname predloženom Komisii, v ktorom je uvedené len ministerstvo vnútra.

¹⁷ Súdny dvor v takej všeobecnej oblasti, akou je oblasť právneho režimu ustanovení smernice, ktoré majú priamy účinok, uznal, že sa na ne možno odvolávať „voči orgánu alebo subjektu, hoci súkromnoprávnemu, ktorý štát poveril plnením úlohy vo verejnom záujme a ktorému boli na tento účel udelené mimoriadne právomoci v porovnaní s pravidlami uplatniteľnými vo vzťahoch medzi jednotlivcami“ [rozsudok z 10. októbra 2017, Farrell (C-413/15, EÚ:C:2017:745, bod 35)].

¹⁸ Prenesenie právomocí automaticky neznamená, že príslušné činnosti sa vykonávajú v rámci „výkonu verejnej moci“. Podľa judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa tejto problematiky pomocné a prípravné úlohy nemožno považovať za činnosti, ktoré priamo a špecificky súvisia s výkonom verejnej moci, v zmysle článku 51 ods. 1 ZFEÚ, pričom pôsobnosť tohto ustanovenia musí byť obmedzená na to, čo je striktné nevyhnutné. Z iného hľadiska sa v bode 39 rozsudku zo 7. mája 2020, Rina (C-641/18, EÚ:C:2020:349), uvádza, že „samotná skutočnosť, že určité právomoci sú delegované aktom verejnej moci, neznamená, že tieto právomoci sa vykonávajú *iure imperii*“.

¹⁹ Právne predpisy Únie výslovne umožňujú, aby súkromné subjekty v niektorých odvetviach uskutočňovali verejné úlohy. Pozri napríklad článok 4 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/45/EÚ z 3. apríla 2014 o pravidelnej kontrole technického stavu motorových vozidiel a ich prípojných vozidiel a o zrušení smernice 2009/40/ES (Ú. v. EÚ L 127, 2014, s. 51): „Kontroly technického stavu vykonáva členský štát, v ktorom je vozidlo evidované, alebo verejný orgán poverený touto úlohou uvedeným členským štátom, alebo orgány či zariadenia určené uvedeným členským štátom a pod jeho dozorom *vrátane súkromných subjektov*.“ Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

²⁰ Podľa rakúskej vlády (bod 17 jej odpovede) poverený podnikateľ koná z funkčného hľadiska ako subjekt poverujúceho orgánu verejnej moci. Tento orgán je zodpovedný za plnenie úloh vo verejnom záujme, ktoré vykonáva podnikateľ. Podľa judikatúry rakúskeho ústavného súdu sa vyžaduje, aby poverenie spĺňalo prísne podmienky a aby boli zaručené riadiace, dozorné alebo kontrolné právomoci správneho orgánu (v tomto prípade ministerstva obrany a ministerstva vnútra, ktoré vykonávajú riadiacu právomoc a môžu dávať overujúcim subjektom pokyny).

²¹ Podľa informácií, ktoré poskytl Komisia, uvedený model neprijal žiadny iný členský štát.

52. Bez ohľadu na to, ako treba tento model posúdiť (na pojednávaní Komisia uviedla, že ho skúma,²² aby mohla rozhodnúť, či v súvislosti s ním prijme nejaké opatrenie), prvá prejudiciálna otázka je sformulovaná abstraktne, a preto nevyžaduje, aby Súdny dvor posúdil systém zavedený v určitom členskom štáte.

2. Zoznam podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403

53. Podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403, „Komisia na svojej webovej stránke zverejní zoznam overujúcich subjektov určených členskými štátmi...“.

54. Vnútroštátny súd chce vedieť, či je zaradenie na uvedený zoznam nevyhnutnou podmienkou na to, aby sa overujúce subjekty považovali za také subjekty, alebo či vôbec nemá taký konštitutívny účinok, ale má len informatívnu funkciu.

55. Podľa môjho názoru odseky 1 a 3 článku 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 podporujú druhé z uvedených stanovísk: právomoc určovať overujúce subjekty majú členské štáty, zatiaľ čo v zozname sú (alebo by mali byť) uvedené subjekty, ktoré členské štáty už určili, a to výlučne s deklaratórnymi, a nie konštitutívnymi účinkami.²³

56. Ako Komisia zdôrazňuje vo svojich písomných pripomienkach, ani časť III prílohy I k smernici 91/477, ani článok 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 jej nepriznávajú právomoc rozhodnúť, kto sú „overujúce subjekty“. Tiež nevyžadujú, aby to boli len subjekty, ktoré boli po tom, čo ich určili jednotlivé členské štáty, zaradené na zoznam zverejnený na webovej stránke Komisie.²⁴

57. Je pravda, že v cezhraničnom kontexte je z dôvodu právnej istoty vhodné, aby označenie overujúcich subjektov spočívalo na systéme, ktorého verejný charakter umožňuje s istotou určiť, ktoré overujúce subjekty každý členský štát uznal.

58. Zabezpečenie „určitej slobody pohybu“, ktorá je spomenutá v odôvodnení 1 smernice 2008/51, sa samozrejme ľahšie dosiahne prostredníctvom mechanizmu, ktorý obmedzí prekážky obchodu medzi členskými štátmi. Posúdenie zo strany orgánov krajiny určenia, ktorým sa predloží deaktivovaná zbraň, je ľahšie, ak deaktiváciu v krajine pôvodu overil a osvedčil subjekt, ktorého povaha nie je – práve z dôvodu jeho zaradenia na zoznam – sporná.

59. Pri týchto úvahách však nemožno opomenúť to, čo vyplýva zo znenia predmetného ustanovenia a z kontextu, ktorého súčasťou je toto ustanovenie: zaradenie na zoznam podľa článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 nie je podmienkou platného získania postavenia overujúceho subjektu.

²² Zdá sa, že Komisiu znepokojuje najmä počet súkromných overujúcich subjektov a *skutočná* možnosť, že budú podliehať dohľadu orgánu verejnej moci.

²³ Zaradenie na zoznam v skutočnosti, prísne vzaté, nie je podmienkou súladu konania každého členského štátu s obsahom vykonávacieho nariadenia 2015/2403. Domnievam sa, že argumentáciu, ktorú som uviedol v bodoch 64 až 66 návrhov vo veci Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:782), možno analogicky uplatniť aj na prejednávajúcu vec. Uvedená vec sa týkala oznámenia orgánov, ktoré boli podľa vnútroštátneho práva členského štátu oprávnenými orgánmi na vydávanie alebo vykonávanie európskych zatykačov, Generálnemu sekretariátu Rady.

²⁴ Bod 26 písomných pripomienok Komisie, ktoré boli potvrdené na pojednávaní.

60. Uvedené postavenie sa nezískava v dôsledku zaradenia na zoznam, ale oprávnenia udeleného príslušným členským štátom. Právomoc určovať subjekty oprávnené overovať a osvedčovať deaktiváciu strelných zbraní prináleží výlučne členskému štátu a úloha Komisie pri zverejnení zoznamu je len pomocná.

61. Ak členský štát udelil také oprávnenie, pripomínam, že zoznam je len prednostným, nie však jediným prostriedkom na preukázanie, že osvedčenie o deaktivácii vydal oprávnený overujúci subjekt.

62. Vychádzajúc z tohto predpokladu, nič nebráni tomu, aby v prípade, ak overujúci subjekt nie je zaradený na zoznam, dovozca zbraní predložil osvedčenie o deaktivácii a inými prostriedkami, ktoré sú z právneho hľadiska prípustné, preukázal, že overujúci subjekt, ktorý vydal osvedčenie o deaktivácii, získal uvedené postavenie oprávnené (teda bol určený za taký subjekt členským štátom).

63. Vyššie uvedené by sa nemalo chápať ako *podcenenie* hodnoty zoznamu, ktorý je uvedený v článku 3 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/2403. Toto ustanovenie, tak ako ostatné ustanovenia nachádzajúce sa v uvedenom nariadení, by nemali zostať „mŕtvou literou“. Ak sa vopred s istotou vie, ktoré sú overujúce subjekty v každom členskom štáte, zvýši sa spoľahlivosť systému ako celku.

64. Okrem toho článok 8 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 ukladá členským štátom povinnosť lojálne spolupracovať s Komisiou a oznámiť jej „všetky opatrenia, ktoré prijímú v oblasti pôsobnosti tohto nariadenia“. Patrí k nim povinnosť oznámiť „podrobn[é] informáci[e] o [overujúcich subjektoch], ich značk[y] a kontaktn[é] údaj[e]“, ktorá je stanovená v článku 3 ods. 3.

65. Neoznámenie spôsobuje nielen ďalšie ťažkosti pri preukazovaní toho, že osvedčenie o deaktivácii vydal overujúci subjekt, ale predstavuje aj porušenie právnej povinnosti zo strany členského štátu. Prináleží Komisii, aby prijala potrebné kroky s cieľom zabrániť porušovaniu uvedenej povinnosti.

C. Druhá prejudiciálna otázka

66. Vnútroštátny súd sa svojou druhou prejudiciálnou otázkou pýta:

- či „možno oprávnenie overujúceho subjektu určeného členským štátom... preukázať... aj iným dôkazom získaným od vnútroštátneho orgánu“,
- či je v takom prípade iný členský štát „povinný“ uznať osvedčenie o deaktivácii vydané uvedeným overujúcim subjektom podľa článku 7 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/2403.

1. Oprávnenie overujúceho subjektu

67. Prvá časť druhej prejudiciálnej otázky – ako ju sformuloval vnútroštátny súd – sa do veľkej miery prekrýva s prvou prejudiciálnou otázkou.

68. Ak – ako tvrdím – zaradenie overujúceho subjektu na zoznam Komisie nie je nevyhnutnou podmienkou na získanie uvedeného postavenia, zdá sa mi logické pripustiť iné dôkazné prostriedky, ktoré preukazujú, že uvedený subjekt bol určený členským štátom.

69. Podľa môjho názoru nič nebráni tomu, aby sa táto skutočnosť konštatovala na základe úradných dokumentov, ktoré v štáte pôvodu vydali jeho vlastné orgány, aj keď sa toto určenie z nejakého dôvodu nepremietlo do zoznamu zverejneného Komisiou.

2. Uznanie osvedčenia o deaktivácii

70. Druhá časť tejto prejudiciálnej otázky sa týka *povinnosti* členského štátu uznať osvedčenie o deaktivácii vydané overujúcim subjektom iného členského štátu.

71. Všeobecným pravidlom je, že deaktivované strelné zbrane sa môžu prevážať do iného členského štátu pod podmienkou, že nesú spoločné jedinečné označenie a je k nim priložené osvedčenie o deaktivácii.

72. Podľa článku 7 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 „členské štáty uznajú osvedčenie o deaktivácii vydané iným členským štátom, ak osvedčenie spĺňa požiadavky stanovené v tomto nariadení“²⁵.

73. Je pravda, že v znení uvedeného článku je vyjadrená povinnosť: „členské štáty uznajú...“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Táto povinnosť je však okamžite podmienená tým, že osvedčenia musia spĺňať „požiadavky stanovené v tomto nariadení“.

74. Uznanie osvedčenia iným členským štátom, než je členský štát, ktorý ho vydal, teda nie je automatické ani bezpodmienečné. Naopak k uznaniu dôjde len v prípade, ak osvedčenie spĺňa požiadavky stanovené vo vykonávacom nariadení 2015/2403, ktoré môžu byť tak formálne, ako aj materiálne:

- formálne požiadavky sa týkajú použitého vzorového formulára (osvedčenie o deaktivácii uvedené v prílohe III k nariadeniu) a právomoci overujúceho subjektu, ktorý ho vydal. Osvedčenie sa predkladá príslušnému orgánu štátu určenia, aby mohol overiť, či ho vydal overujúci subjekt určený štátom pôvodu,
- materiálne požiadavky sa týkajú postupov deaktivácie, ktoré musia byť v súlade s technickými špecifikáciami stanovenými v prílohe I k nariadeniu. Overenie, či boli v štáte pôvodu uvedené špecifikácie dodržané, ktoré vykonávajú orgány štátu určenia, však vyvoláva určité problémy. Aj keď v otázkach vnútroštátneho súdu²⁶ nie sú spomenuté materiálne požiadavky, domnievam sa, že je vhodné poukázať na ne s cieľom náležite vymedziť zásady a záujmy dotknuté v tejto veci.

75. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že obchodovanie s deaktivovanými strelnými zbraňami v rámci Spoločenstva patrí do *klasickej* schémy vzájomného uznávania, ktorá sa vzťahuje na podobné dokumenty v rámci pohybu tovaru a poskytovania služieb.

²⁵ Na pojednávaní všetci účastníci konania zhodne uviedli, že spomenutý článok zavádza systém vzájomného uznávania osvedčení, ktorý je založený na vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi.

²⁶ Ako som už uviedol (poznámka pod čiarou 13 vyššie), vnútroštátny súd zdôrazňuje, že Policajný úrad Helsinky konštatoval, že deaktivácia zbraní vykazovala značné nedostatky.

76. Domnievam sa však, že túto podobnosť treba špecifikovať.

77. V prvom rade sa v smernici 2008/51 zdôrazňuje, že táto smernica nastoľuje rovnováhu medzi „záväzkom zabezpečiť *určitú* slobodu pohybu niektorých strelných zbraní v rámci Spoločenstva na jednej strane a potrebou *kontrolovať* túto slobodu bezpečnostnými zárukami...“²⁷.

78. Už v pôvodnom znení článku 12 ods. 3 smernice 91/477 bolo vyjadrené, že obmedzenia voľného pohybu strelných zbraní sú zámerné a že „podľa dohôd o vzájomnom uznávaní národných dokladov, môžu dva alebo viaceré členské štáty stanoviť pre pohyb strelných zbraní na ich územiach flexibilnejšie opatrenia než tie, ako sú stanovené v tomto článku“.

79. V druhom rade právna úprava pohybu strelných zbraní v rámci Spoločenstva, v súvislosti s ktorými sa „vytvára minimálny jednotný rámec“²⁸, sa odlišuje od iných noriem, ktorými sa zavádza úplná harmonizácia a ktoré sa vzťahujú na cezhraničné obchodovanie s tovarom, ktorého pohyb môže vyvolávať určité riziká.

80. V týchto posledných uvedených prípadoch má prednosť zásada voľného pohybu, podľa ktorej členské štáty nesmú zakázať, obmedziť ani brániť uvádzaniu na trh alebo do prevádzky výrobkov, ktoré spĺňajú ustanovenia príslušného predpisu, na svojom území.

81. Dokonca aj v úplne harmonizovanom rámci majú vnútroštátne orgány určité následné kontrolné právomoci, aby mohli odhaliť zlyhania alebo anomálie systému. Na tento účel je vytvorený celý rad ochranných doložiek, ktoré prostredníctvom aktivácie procesu, na ktorom sa podieľa Komisia a všetky členské štáty, bránia poruchám na úrovni Únie alebo ich naprávajú.²⁹

82. Ak pritom smernica 91/477, zmenená smernicou 2008/51, a vykonávacie nariadenie 2015/2403 osobitne nezverujú uvedené kontrolné právomoci členským štátom, pokiaľ ide o deaktivované zbrane, je to tak preto, lebo nie sú nevyhnutné, a to práve vzhľadom na obmedzenia, ktorým podlieha *bežný* pohyb týchto zbraní.

83. Proces prevozu zbraní medzi členskými štátmi vedie k tomu, že orgán štátu určenia vykoná úplnú kontrolu zbraní *pred* tým, ako definitívne povolí ich vstup na územie tohto štátu. Oprávnenie na to vyplýva zo smernice 91/477.

84. Podľa článku 14 prvej zarážky smernice 91/477 totiž „členské štáty prijímú všetky príslušné ustanovenia zakazujúce vstup na ich územie... strelných zbraní s výnimkou prípadov popísaných v článkoch 11 a 12 a za predpokladu splnenia podmienok v nich stanovených“³⁰.

²⁷ Odôvodnenie 1 smernice 2008/51. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

²⁸ Rozsudok z 3. decembra 2019, Česká republika/Parlament a Rada (C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 47).

²⁹ V návrhoch vo veci *Fédération des entreprises de la beauté* (C-4/21, EU:C:2022:221) som sa zaoberal uplatňovaním ochranných doložiek v rámci nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1223/2009 z 30. novembra 2009 o kozmetických výrobkoch (Ú. v. EÚ L 342, 2009, s. 59), ktoré má za cieľ komplexne harmonizovať predpisy Únie v tomto odvetví. Aj keď sa v ňom uvádza, že členské štáty nesmú zamietnuť, zakázať alebo obmedziť sprístupnenie kozmetických výrobkov, ktoré spĺňajú požiadavky tohto nariadenia, na trh, môžu uplatniť uvedené doložky dočasnej povahy, pričom sa zároveň chráni jednota vnútorného trhu s týmito výrobkami a posledné slovo má stále Komisia.

³⁰ V šiestom odôvodnení smernice 91/477 bolo uvedené, že „prechádzanie z jedného členského štátu do druhého so zbraňou by v zásade malo byť zakázané“.

85. Uvedené dva články upravujú pohyb jednotlivých druhov strelných zbraní v rámci Únie, na ktorý sa vzťahuje zložitý postup (článok 11)³¹, alebo ak ide o ich držbu počas cesty cez dva alebo viacero členských štátov, vyžaduje sa povolenie udelené týmito členskými štátmi (článok 12).

86. Ako bolo zdôraznené na pojednávaní, úkony na prevoz deaktivovaných strelných zbraní v rámci Únie zahŕňajú predloženie týchto zbraní a osvedčení o ich deaktivácii orgánom štátu určenia, ktoré musia tieto zbrane a osvedčenia v každom prípade preskúmať, aby posúdili, či osvedčenia zodpovedajú zbraniam a či boli dodržané záväzné požiadavky.³²

87. Pri uvedenom procese ohlasovania a predkladania (ktorý nie je nezlučiteľný s *relatívnou* slobodou pohybu strelných zbraní, ktorá je obmedzená vzhľadom na ich zjavnú nebezpečnosť) pritom orgány štátu určenia nemôžu *ignorovať* existenciu osvedčení, ktoré na prvý pohľad nespĺňajú požiadavky stanovené vo vykonávacom nariadení 2015/2403.

88. V takých prípadoch, ak uvedené orgány majú vážne dôvody predpokladať, že osvedčenia vydané overujúcim subjektom štátu pôvodu nespĺňajú spomenuté požiadavky, môžu vykonať príslušné zisťovanie (vrátane žiadosti o pomoc na základe článku 4 vykonávacieho nariadenia 2015/2403) a prípadne na ne neprihliadať, ak sú zistené nedostatky závažné.³³

89. Bolo by možné domnievať sa, že vzhľadom na to, že deaktivované zbrane nespádajú pod pojem strelná zbraň, pri prevoze z jedného členského štátu do druhého sa na ne nevzťahovali uvedené postupy. Myslím si však, že to nie je tak, a to z viacerých dôvodov:

- každá zbraň obsahuje určité „hlavné časti“. Deaktivácia má práve za cieľ zabezpečiť, „že všetky hlavné časti strelnéj zbrane sú trvale nepoužiteľné a nemožno ich odstrániť, obnoviť ani upraviť“³⁴,
- niektoré z týchto hlavných častí sú samy osebe strelnou zbraňou podľa definície uvedenej v článku 1 ods. 1b smernice 91/477, ktorým sa do jej znenia preberajú ustanovenia, ktoré sa pôvodne nachádzali v časti II písm. b) prílohy I,
- za týchto okolností sotva možno spochybníť, že príslušný orgán štátu určenia má oprávnenie skontrolovať a klasifikovať deaktivované zbrane ako zbrane, ktorých súčasťou sú „hlavné časti strelných zbraní“, ktorých deaktiváciu musí tiež potvrdiť.

90. Stručne povedané, overenie, či osvedčenie o overení deaktivovaných zbraní spĺňa príslušné formálne a materiálne požiadavky, ktoré v štáte určenia vykonávajú orgány tohto štátu, eliminuje riziko a umožňuje chrániť verejnú bezpečnosť: zbrane sa nedostanú na jeho územie ako deaktivované zbrane, kým sa neoverí, či sú skutočne deaktivované.

³¹ Ak členský štát, v ktorom sa nachádzajú zbrane pred prevozom, povolí ich prevoz, vydá povolenie, v ktorom budú uvedené všetky údaje spomenuté v prvom pododseku odseku 2 článku 11. Toto povolenie musí byť pripojené k strelným zbraniam, kým sa nedostanú na miesto určenia, a musí sa predložiť vždy, keď o to požiadajú orgány členských štátov.

³² *A fortiori* môžu orgány štátu určenia overiť, či deaktivované zbrane spĺňajú „dodatkové opatrenia“, ktoré prekračujú rámec technických špecifikácií stanovených v prílohe I k vykonávaciemu nariadeniu 2015/2403, spomenuté v článku 6. Na pojednávaní vyšlo najavo, že Rakúska republika ani Fínsko nezaviedli také opatrenia.

³³ K rovnakému riešeniu by samozrejme mohli dospieť, ak by osvedčenia o deaktivácii boli získané alebo predložené podvodom. Súdny dvor to uznal vo svojich rozsudkoch zo 6. februára 2018, Altun a i. (C-359/16, EU:C:2018:63), a z 2. apríla 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines (C-370/17 a C-3718, EU:C:2020:260), ktoré sa týkali vydávania potvrdení E 101 na účely uplatňovania systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, ktorí sa pohybujú v rámci Únie, pokiaľ sa predtým uskutočnil postup, ktorý vyústí do rozhodnutia správnej komisie, ktorá zosúladí stanoviská správnych orgánov, medzi ktorými existuje spor. Keďže vo vykonávacom nariadení 2015/2403 neboli stanovené také zmierovacie mechanizmy v prípade osvedčení o deaktivácii zbraní, prípadný podvod môžu posúdiť orgány štátu určenia.

³⁴ Časť III písm. a) prílohy I k smernici 91/477.

V. Návrh

91. Na základe všetkého vyššie uvedeného navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Korkein hallinto-oikeus (Najvyšší správny súd, Fínsko), takto:

1. Článok 3 smernice Rady 91/477/EHS z 18. júna 1991 o kontrole získavania a vlastníctva zbraní a článok 3 vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2015/2403 z 15. decembra 2015, ktorým sa stanovujú spoločné usmernenia pre normy a techniky na deaktiváciu na zabezpečenie trvalej nepoužiteľnosti deaktivovaných strelných zbraní, sa majú vykladať v tom zmysle, že
 - nebránia tomu, aby členský štát určil súkromnoprávnou spoločnosť, ktorá podlieha dohľadu a riadeniu orgánu verejnej moci, na overovanie, či bola deaktivácia strelnej zbrane vykonaná v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v prílohe I k spomenutému nariadeniu,
 - zaradenie na zoznam overujúcich subjektov určených členskými štátmi, ktorý sa zverejňuje na webovej stránke Komisie, nie je hmotnoprávnou podmienkou preukázania uvedeného určenia, ktoré možno preukázať akýmkoľvek prostriedkom, ktorý je z právneho hľadiska prípustný.
2. Článok 7 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/2403 sa má vykladať v tom zmysle, že orgány členského štátu, do ktorého sa majú deaktivované zbrane previezť, môžu v prípade, ak na to majú vážne dôvody, overiť, či osvedčenia o deaktivácii vydané overujúcimi subjektmi iného členského štátu spĺňajú formálne a materiálne požiadavky stanovené v uvedenom nariadení.